

LOOV-
KIRJUTAMISE
ERI

NISSI KOOLI SÕNUMID

VÄRSKES NUMBRIS:

- Loov kirjutamise 10 parimat tööd (lk 2)
- Õpetaja Evelini kokkuvõte emakeelenädala sündmustest (lk 12)

Alklasside emakeelenädala tegevused. Fotod: Mauno Reinmann ja Reelika Väli

EMAKEELENÄDAL JA LOOVKIRJUTAMISE VÕISTLUS

14. märtsil tähistati emakeelepäeva. Nissi koolis toimus sel puhul emakeelele pühendatud teemanädal. Külaskäis Märts Treier, korraldati ettelugemisi ja külastati raamatukogusid.

Loovkirjutamise võistlus inspireeris õpilasi väga ning parimat oli väga raske välja selgitada. Õpetaja Evelin valis välja 10 parimat, kelle lood Riisipere Raamatukogus

ära kuulati. Žürii, koosseisus Katrin Õisma ja Johann Sirel, valisid välja kolm parimatest parima ning andsid lastele tagasisidet. Koolilehe seekordne number ongi pühendatud tublidele kirjutajatele ning annavad kogu kooliperele võimaluse samuti lugemiselamuse saada.

Kindlasti tasub lugeda ka õpetaja Evelini kokkuvõtet (lk 12) kogu nädala sündmustest.

Reelika Väli

HELENE-LIZETTE JÄRV

8. klass

Oli tänase päeva viimane tund - kirjandus. Õpetaja tutvustas õpiku abil klassi ees suure õhinaga järjekordset surnud kirjanikku, kelle tekstikatkendit kohe-kohe kõva häälega lugema pidime asuma. Las ma arvan - jälle lõikhaaval? Nii ettearvatav. Vaatasin klassis ringi, mitmed klassikaaslased juba magasid või olid kohe unne vajumas. Ega mulgi sellest palju puudu jäänud. Ainult tüüpilised pailapsed kuulasid kõrvad kikkis õpetajat ning noogutasid entusiastlikult kaasa.

Äkitselt kuulsin oma koti põhjast telefoni-märguannet. Keegi saatis mulle sõnumi...

Sõnumis seisis: „Sa oled suures ohus ning su igat liigutust jälgitakse.” Algul mõtlesin, et see on lihtsalt mingi tobe nali kellegi klassikaaslase poolt, aga ringi vaadates ei näinud ma kedagi telefoni kasutamas või isegi natukene itsitamas. Kõik ainult uinusid ja uinusid ning lõpuks olin ma klassis veel ainus, kes üleval püsis. Isegi õpetaja oli unne vajunud ja norskama hakanud.

Otsustasin klassist välja minna ja hakkasin kõndima mööda tühja koridori edasi. Vaatasin ka osadesse klassidesse sisse ning need olid kas tühjad või ka nendes terve klass magas, kaasa arvatud õpetajad. Siis tekkis küll juba kõrge tunne sisse ja otsustasin veelkord sõnumit vaadata, äkki selles on mingigi vihje sellele, mis praegu toimub või vähemalt kelle poolt on sõnum tulnud, aga mitte kui midagi. Isegi numbrit polnud. Selle asemel oli aga naerunägu, see tegi nüüd küll asja veelgi õudsemaks. Jätkasin mööda koridori kõndimist. Lootsin, et näen kas või kedagi ärkvel olevat ja äkki ta oskab öelda, mis toimub. Äkitselt tuli mööda koridori suur tuul, mis mu isegi pikali kukutas, aga see polnud ju võimalik, ma olin ju ikkagi majas sees.

See hirmutas mind nüüd kohe päris ära.

Jõudsin lõpuks peaukseni. Arvasin, et äkki on see lahti ning sealt tuli see tuul, aga ei midagi - täiesti kinni nagu ikka, eriti viimasel ajal, kuna oli palju torme olnud. Hõikasin ka paar korda lootuses, et keegi mind kuuleb, aga ka see läks luhta. Lükkasin siis lõpuks peaukse lahti ning läksin koolimajast välja. Väga imelik tunne tuli peale, taevast oli täiesti tume, kuid ühtegi pilve seal polnud. Ühtegi häält ma ka ümberringi ei kuulnud. Mitte midagi. Maailm oleks nagu väljasurnud ja ma oleksin viimane inimene siin maa peal. Isegi autod olid paigal ja nende sees olevad inimesed magasid.

Hakkasin minema kodu poole, sest teadsin, et ema peaks kodus olema, kuna tal oli vähk. Siis ei tohtinud ta tööl käia. Õnneks oli ta vähk alles algusfaasis ning see avastati väga kiiresti. Arstide sõnul pidi ta varsti terveks saama. Kodu poole teel märkasin aga, et ka kõik loomad magasid, aias olevad koerad, kes muidu ainult päev läbi mängisid ja kõik kassid kõnnitee juures ka. Siis hakkasin juba jooksuma. Kohe päris suur hirm tuli sisse. Jõudsin enda maja juurde ning tormasin ruttu sisse - välisuks on alati lahti.

Kui toas olin ja jalanõud ära olin võtnud, hõikasin: „Ema! Kas sa oled kodus?” Aga vastust ei tulnud. Vaatasin läbi terve alumise korruse, samal ajal hõigates, aga ema ma ei leidnud. Otsustasin üles minna. Vaatasin kõik toad ka seal üle peale vanemate oma, lõpuks aga läksin ka sinna ning et ka seal ema polnud. Kuid seinale oli tehtud suur must naerunägu, samasugune, nagu sõnumi saatjal oli.

Läksin ruttu enda tuppa. Tõmbasin ukse pauguga kinni ja panin lukku ning istusin maha. Tundsin, kuidas mul hakkas tekkima paanikahoog. Vaatasin ka telefoni. Kell oli 14.38, aga tundus olevat palju hiljem. Mõtlesin kohe kellelegi helistada, kuid levi puudus. Üritasin ennast rahustada. See küll natuke töötas, aga mitte väga.

Järsku kuulsin trepi kriuksatamas. Arvasin, et ema oli koju tulnud ning kogusin ennast veel natuke. Tõusin ning avasin ukse natuke natukese haaval. Piilusin ukse vahest välja ning nägin enda ees suurt musta kuju, kellel oli käes verine nuga. Nägin tema taga oma surnud ema... Hakkasin karjuma täiest kõrist ja jooksin tagurpidi oma tuppa tagasi. Äkitselt kukkusin peaga vastu kappi, mu telefon lendas mu kõrvale. Viimane asi, mida mäletan enne, kui kõik mustaks läks, oli mu telefoni tulnud sõnum, milles seisis: „Nüüd on sinu aeg läbi”. Selle lõpus oli naerunägu.

Ärkasin järsku haiglas, mu ema ja isa mõlemad mu kõrval. Nad tundusid väga murelikud. Ema ütles: „Oh nii tore, et sa lõpuks üleval oled! Me juba kutsusime arsti ka.” Arst astus sisse: ta oli see must kuju, käes see sama verine nuga. Ta näitas mulle mu telefoni, kuhu oli järgmine sõnum tulnud, milles seisis: „Või siis ka mitte veel.” Ja sellel samal arstil tekkis näkku sama naerunägu, mida olin terve aja näinud...

MARIEL PEDANIK

7. klass

Oli tänase päeva viimane tund - kirjandus. Õpetaja tutvustas õpiku abil klassi ees suure õhinaga järjekordset surnud kirjanikku, kelle tekstikatkendit kohe-kohe kõva häälega lugema pidime asuma. Las ma arvan - jälle lõikhaaval? Nii ettearvatav. Vaatasin klassis ringi, mitmed klassikaaslased juba magasid või olid kohe unne vajumas. Ega mulgi sellest palju puudu jäänud. Ainult tüüpilised pailapsed kuulasid kõrvad kikkis õpetajat ning noogutasid entusiastlikult kaasa.

Äkitselt kuulsin oma koti põhjast telefoni-märguannet. Keegi saatis mulle sõnumi. See sõnum tuli võõralt numbrilt, mis ütles lihtsalt "tere". Kuna number oli võõras, siis küsisin ma vastu, kes see anonüümne tegelane on ning mis

Illustratsioon: DeepAI

ta minust tahab. Ma olin siiski tunnis ning õpetaja märkas, et ma telefonis olin, nii et ta palus mul see tagasi kotti panna.

Tunnid olid läbi ning all garderoobis jopet selga pannes tuli mul see sõnum jälle meelde. Sõnumi saatja polnud mulle ikka vastanud ega sõnumit näinud. Õhtul koju jõudes vastas ta mulle. Ta ütles, et ma teda Nimetuks kutsuksin. Ta ütles, et mu number on tal ammu olnud minu nimega kontaktidesse salvestatud. Algul olin ma veidi ehmunud, kuid ta küsis mult, kuidas mul läheb jne. Me lõpuks kirjutasime terve õhtu, kuid ta oli siiski veidi imelik. Ta ei tahtnud endast üldse rääkida, kuid minult küsis küll jube imelikke küsimusi.

Järgmisel päeval koolis, jälle tunni ajal, kirjutas ta taaskord ning küsis, kuidas mul läheb. Ma vastasin talle kiirelt, et "ei saa hetkel kirjutada kuna olen tunnis" ning selle peale ütles ta midagi, mis võttis mul hinge kinni. Nimetu hakkas kirjutama asju nagu "ma tean su täispikka nime" ja "ma tean, kus sa elad". Ma panin talle bloki ning proovisin sellest mitte mõelda, kuid ma ikka proovisin välja mõelda, kes see Nimetu selline oli ning kas ta päriselt teadis kõike mu kohta.

Järgmisel päeval jäin ma koju, kuna olin haige. Ma vaatasin lihtsalt telekat, kui mulle hakkas mitu erinevat võõrast numbrit kirjutama minu aadressi, täispikka vanust, nime jne. Nad kõik kirjutasid sama asja. Sellel hetkel olin ma juba väga hirmund ning ma ei teadnud, mida enam teha. Ma kirjutasin kõigile suurtes tähtedes "JÄTA MIND RAHULE" ja panin neile samuti bloki. Umbes kahe tunni pärast sõitis mu maja ette hall räämas auto. Ma hakkasin nutma, helistasin emale ning lukustasin kõik ukseid majas. Ma proovisin salaja aknast autot jälgida, kuid sealt ei tulnud kedagi välja. Mu ema oli juba politseisse helistanud ning nad olid juba teel. Ma ootasin aknal, kuni nägin politseiautosid mu maja ette sõitmas. Nad kontrollisid auto läbi, tegid sellest pilte ning rääkisid veidi. Nad koputasid mu uksele ning ütlesid, et auto pole juba 12 aastat kasutuses olnud ning see oli seestpoolt lukus. Sõnumi saatjat ei suutnud nad samuti tuvastada.

Õhtul rääkisin ma oma emale kõik täpsemalt ära. Paar päeva olin ma juhtunud ikka väga hirmunud ning ma siamaani ei tea, kes see oli ning kuidas sõitis see auto mu maja ette ilma juhita, kuid õnneks olen ma ikka elus ja terve.

ANETT LEETMAA

9. klass

Oli tänase päeva viimane tund - kirjandus. Õpetaja tutvustas õpiku abil klassi ees suure õhinaga järjekordset surnud kirjanikku, kelle tekstikatkendit kohe-kohe kõva häälega lugema pidime asuma. Las ma arvan - jälle lõikhaaval? Nii ettearvatav. Vaatasin klassis ringi, mitmed klassikaaslased juba magasid või olid kohe unne vajumas. Ega mulgi sellest palju puudu jäänud. Ainult tüüpilised pailapsed kuulasid kõrvad kikkis õpetajat ning noogutasid entusiastlikult kaasa.

Äkitselt kuulsin oma koti põhjast telefonimärguannet. Keegi saatis mulle sõnumi...

Libistasin käe vaikselt kotti, et õpetaja mind ei märkaks - mul ei olnud vaja taaskord peale tunde jääda. Tõstsin telefoni ettevaatlikult kotist välja ning asetasin selle endale sülle. Sisestasin parooli „1234”. Ma polnud parooli telefoni saamisest saadik muutnud, ma ei näinud sellel mõtet. Kes tahtnuks minu telefoni varastada? Hoidsin seda ainult väikevenna pärast peal, ta pole selle õppimiseks veel piisavalt tark.

Avades Messengeri märkasingi uut sõnumit, see oli emalt. Sõnum oli ilmselt paanikas kirjutatud, kuna kirjavigu oli ohtralt. Kuid kirja põhisõnumit ma mõistsin: pean võimalikult kiiresti koju jõudma. Tõstsin käe, pidin nüüd olema kaval. Näitlesin paremini kui kunagi varem. Käitusin, nagu oleksin kohe suremas ning õpetaja laskis mul koju minna. Panin kiiresti asjad kotti ja lonkisin uksest välja.

Koridoris kiirendasin sammu. Garderoobis tuli koolitädi mulle vastu, aga ta ei peatanud mind. Uksest välja astudes kukkusin peaaegu ninali, olin unustanud enda paelad kinni siduda. Peagi olin jälle jooksumas. Õnneks ei asunud kodu koolist kaugel. Hüppasin trammile, mis saabus täpselt õigel ajal. Kahe peatuse pärast astusin trammilt

Illustratsioon: DeepAI

maha. Varsti olin juba koduvärvavas. Avasin värvava ja Kusti hüppas mu peaaegu pikali. Kusti on meie koer, ta on kuldne retriiver, seetõttu on ta väga energiline. Lükkasin ta maha ja peale paari paid jättis ta mind rahule.

Kogusin end korraks enne sisse astumist ja avasin lõpuks majaukse. Toas oli pime. Lülitasin tule põlema, aga kõik oli sama nagu siis, kui lahkusin. Majas oli täielik vaikus. Kuulsin enda kiireid südamelööke. Järsku kargas ema nurgatagant välja ja hüüatas: „Palju õnne sünnipäevaks!” Vaatasin teda üllatunud pilguga ja karjatasin: „Sa oleks mu peaaegu hauda ajanud! Ma kartsin, et sinuga on midagi juhtunud!” Ema vabandas, ta tahtis lihtsalt, et see oleks huvitavam. Siis me astusime kõõgi poole. Laual seisis suur šokolaaditort maasikatega, täpselt nagu mulle meeldib. Sellel oli täpselt kuusteist küünalt. Kallistasin ema kõvasti ja mu väikevend tegi ka mulle karukalli. Hirmsast päevast oli saanud meeldiv üllatus.

LAARA ORUTALU

5. klass

Oli tänase päeva viimane tund - kirjandus. Õpetaja tutvustas õpiku abil klassi ees suure õhinaga järjekordset surnud kirjanikku, kelle tekstikatkendit kohe-kohe kõva häälega lugema pidime asuma. Las ma arvan - jälle lõikhaaval? Nii ettearvatav. Vaatasin klassis ringi, mitmed klassikaaslased juba magasid või olid kohe unne vajumas. Ega mulgi sellest palju puudu jäänud. Ainult tüüpilised pailapsed kuulasid kõrvad kikkis õpetajat ning noogutasid entusiastlikult kaasa.

Äkitselt kuulsin oma koti põhjast telefonimärguannet. Keegi saatis mulle sõnumi. See keegi oli tundmatu isik. Lugesin sõnumit ja seal oli kirjas, et kui ma tunnist ära ei lähe, juhtub midagi. Muidugi küsisin õpetajalt, kas tohin tunnist ära minna, aga noh, õpetaja ütles,

et ma ei või. Küsisin siis järgmise küsimuse: „Õpetaja, kuna sa oled nii hea õpetaja, äkki jätad täna tunni ära?” Mu plaan õnnestus, jooksime kõik klassist välja.

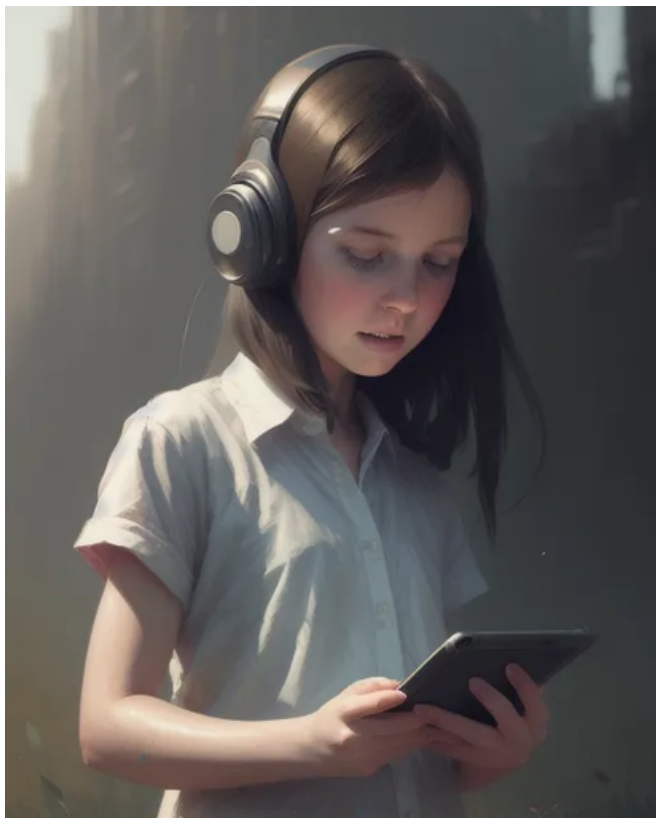
Salapärane isik kirjutas uuesti. Ta kirjutas: „Anna andeks, et tegin sulle nalja! Ma olen su klassiõde ja tahtsin lihtsalt tunnist ära saada.” Olin kurb, sest kirjandus oli mu lemmiktund.

Pärast läks mu klassiõde kirjanduseõpetaja juurde ja rääkis, et ma tahtsin tunnist lihtsalt ära saada. Olin jälle kurb, sest nüüd sundis õpetaja mind tahvlilappe puhastama. Üritasin õpetajale öelda, et mu klassiõde tahtis tunnist ära, mitte mina, aga õpetaja ei kuulanud. Kui tahvlilapid olid puhtad, pidin koju minema.

Rääkisin emale, mida mu klassiõde õpetajale rääkis, ja hakkasin nutma. Järgmisel päeval läks ema kooli ja mina läksin taga kaasa. Ma näitasin direktorile oma telefonisõnumit, mis mulle oli eile saadetud. Direktor vaatas ka turvakaameraid ja nägi tõesti, et mina polnud süüdi. Ma olin jälle rõõmus, kuna minu klassiõde pidi jääma pärast tunde. Ei, ma ei olnud selle pärast õnnelik, et ta peale tunde pidi jääma, aga ma olin sellepärast õnnelik, kuna tõeline süüdlane sai karistuse.

Illustratsioon: DeepAI

Illustratsioon: StarryAI

Kui ma emaga koju läksin, käis meie maja uksekell. Läksin avasin ukse ja ukse taga oli minu klassiõde - see sama, kes mind süüdi tahtis lavastada. Ta seisis mu kodu ukse taga, minu lemmik šokolaaditahvel käes. Ta seisis ja seisis, ühel hetkel ta palus vabandust. Klassiõde andis mulle šokolaadi ja läks ära. Kui mulle oli üks hetk kohale jõudnud, mis oli juhtunud, jooksin talle järele. Ma ei leidnud teda ja kõndisin koju. Järgmisel hetkel juhtus avarii. Mina pääsesin kerge kriimuga, aga minu klassiõde viidi haiglasse. Minu peast käis läbi mõte sellest, kas ta tõesti hüppas auto ette, et mind päästa.

Läksin haiglasse teda vaatama ja ta oli kurb. Kui nägin teda kurvana, läksin ta palatist välja ja kõndisin haigla alumisele korrusele, kus oli väike poeke. Otsin talle poest mõne kommipaki ja tema lemmikajakirja. Läksin ta juurde ja andsin asjad. Ma lubasin endale, et ei nuta, aga puhkesin siiski nutma ning ütlesin talle, et see kõik, mis oli juhtunud, oli minu süü. Ta vaatas mulle otsa ja lohutas mind. Mu klassiõe nimi oli Sofia. Ta oli õnnelik asjade üle ning üldse õnnelik, et teda vaatama läksin.

Sofia kallistas mind. Arstitädi tuli uksest sisse ja ütles, et peaksin koju minema hakkama. Lubasin Sofiale, et külastan teda veel. Läksin haiglast välja ja nägin, kuidas ta mulle lehvitas. Tõsi, ta seisis akna taga ja lehvitas. Lehvitasin talle vastu ja kõndisin koju. Koju jõudes rääkisin emale kõik, mis oli juhtunud. Ema arvas, et ma olen ikka üks hooliv tüdruk. Käisin Sofiat senikaua vaatamas, kuni ta haiglast välja sai. Pärast suhtlesime ikka edasi.

NORA LEE LEET

7. klass

Oli tänase päeva viimane tund - kirjandus. Õpetaja tutvustas õpiku abil klassi ees suure õhinaga järjekordset surnud kirjanikku, kelle tekstikatkendit kohe-kohe kõva häälega lugema pidime asum. Las ma arvan - jälle lõikhaaval? Nii ettearvatav. Vaatasin klassis ringi, mitmed klassikaaslased juba magasid või olid kohe unne vajumas. Ega mulgi sellest palju puudu jäänud. Ainult tüüpilised pailapsed kuulasid kõrvad kikkis õpetajat ning noogutasid entusiastlikult kaasa.

Äkitselt kuulsin oma koti põhjast telefoni-märguannet. Keegi saatis mulle sõnumi. Ignoreerisin seda. Kostas järgmine märguanne... ning veel üks. Panin telefoni vaikse peale, igavlesin edasi. Mõtlesin juba kojuminekule. Järsku tundsin, kuidas mu telefon vibreeris, see tundus võimatu, olin selle hetk tagasi ju vaikse peale pannud. Õnneks sai tund läbi ning ma haarasin esimese asjana telefoni.

Vaatepilt oli kummaline, kõik sõnumid olid pildid. Piltidel oli üks vana maja. Otsustasin uurida, mis majaga võis tegu olla, ning sain teada, et tegemist oli 19. sajandil ehitatud praegu mahajäetud majaga, mis asus mu kodule üllatavalt lähedal. Maja nägi väga ähvardav välja, kuid uudishimu sai minust võitu ja otsustasin pärast kooli rattaga sinna sõita, et uurima minna.

Kui kirjandus lõppes, ruttasin koju, kuna tahtsin enne maja juurest tagasi olla, kui ema koju jõuab. Haarasin kaasa lõunasöögi ja hakkasin sõitma. Maja oli umbes kümne kilomeetri kaugusel, aga kiirustades jõudsin kahekümne viie minutiga kohale.

Maja oli küll mahajäetud, kuid ometi oli kõik puhas ja korras, justkui oleks keegi seal hiljuti koristanud. Astusin edasi, et ringi vaadata ning märkasin koridori lõpus olevast toast valgust. Majas oli muidu üsna pime. Hakkasin sinna poole minema ning järsku kuulsin, kuidas esiüks pauguga kinni läks. Üldiselt pean ennast julgeks inimeseks, aga see ajas mulle hirmu peale. Otsustasin siiski valgustatud toas ära käia.

Tuba oli kõrge lae ja vähese mööbliga ning toa keskele oli asetatud kell, millel polnud seiereid. Kella ümber oli kaksteist küünalt, mis tuba valgustasid. Ma polnud kunagi midagi sellist näinud, see ühtaegu hirmutas mind, aga tundus põnev ka. Maja keskel oli keerdtrepp, seega läksin ka teisele korrusele vaatama.

Teine korrus oli üleni pime, ei mingit valgust. Tahtsin oma telefoni taskulampi põlema panna, aga millegipärast ei leidnud ma oma telefoni kuskilt. Läksin edasi kompides ning otsisin läbi terve teise korruse, kuid ei midagi. Samamoodi kolmas korrus ja neljas. Viiendal korrusel olin otsimisest nii väsinud, et istusin maha ja jäin tukkuma.

Ärkasin kella tiksumise peale aru saamata, kust see tuleb. Siis meenus mulle, et pidin enne ema jõudmist kodus olema. Jooksin nii kiiresti, kui sain, trepist alla ja õue. Veider, maja ei tundunud väljast enam kui kolmekorruseline. Mul polnud aega selle üle mõelda, võtsin ratta ja kihutasin kodu poole.

Kui koju jõudsin, oli kõik vaikne, seega eeldasin, et olen pääsenud. Vaatasin kodus ringi, kuna kõik tundus kuidagi teistsugune. Kui kuulsin ema välisukse juures, olin üsna õnnelik, sest ma ei

suutnud oodata, et kellelegi juhtunust rääkida, kuid kui ema sisse tuli jäi ta seisma ja lihtsalt vahtis mind. Siis ma nägin seda ... Minu pilt ja kiri: „Kadunud juba kaksteist kuud“.

Illustratsioon: DeepAI

ELLA MIA ALLIK

5. klass

Oli tänase päeva viimane tund - kirjandus. Õpetaja tutvustas õpiku abil klassi ees suure õhinaga järjekordset surnud kirjanikku, kelle tekstikatkendit kohe-kohe kõva häälega lugema pidime asum. Las ma arvan - jälle lõikhaaval? Nii ettearvatav. Vaatasin klassis ringi, mitmed klassikaaslased juba magasid või olid kohe unne vajumas. Ega mulgi sellest palju puudu jäänud. Ainult tüüpilised pailapsed kuulasid kõrval kikkis õpetajat ning noogutasid entusiastlikult kaasa.

Äkitselt kuulsin oma koti põhjast telefoni märguannet. Keegi saatis mulle sõnumi...

Kraapisin telefoni kotist välja ja lugesin teksti. See oli mu emalt. Ta ütles mulle, et ta ootab mind koolimaja ees. Noh kirjandus niikuinii polnud mu lemmikuim tund. Ma panin pinali ja

raamatud kotti, siis haarasin kõik mu teised asjad ja roomasin vaikselt klassist välja.

Ma läksin ema auto juurde, mis oli juba parklas ootamas. Istusin sisse ja tänasin teda, et ta päästis mind sellest klassi põrguaugust. Siis küsisin talt, miks ta kutsus mind siia. Ta ütles, et ta sai väga hea töö ja see annab talle head palka, nii et ta tahtis minuga minna natuke ostlema. Muidugi ütlesin jah!

Hakkasime sõitma linna poole, kui miski mulle silmi jäi. See oli see vana ja tolmune surnud kirjanik, kes oli hiiglasuurel reklaamitahvilil. Seal rääkis sellest, kuidas mingi uus raamatukogu oli ehitatud Tallinna poole, kus olid väga vanad raamatud ja teistsuguseid nipid. Ma olin natuke ärritanud, aga see ei ehmatanud mind täielikult.

Jõudsime lõpuks linna ja mu ema tõi mind mu lemmiku poe, Apollo juurde. Ta ütles, et ma võin kolm asja välja valida. Ma tänasin teda, ta andis mulle raha ja ütles, et saame pärast McDonaldsi juures kokku. Okei... Tavaliselt ei ole mu ema nii lahke, aga pole hullu. Ma kõndisin läbi kõik need raamatud ja pliiatsid ja teisi asju enne, kui nägin TEDA. Jälle! See krobeline rõve kopitanud kirjanik oli jälle mu silma ees plakati peal. Ma

proovisin seda ignoreerida, aga ta jälitas mind igale poole. Ma nägin ta nägu raamatute peal, pliiatsite peal, kustukate peal ka. Ta lihtsalt ei jätnud mind rahule! Äkki mu õpetaja pani mu peale mingisuguse loitsu, sest ma ei pööranud tunnis tähelepanu? Ma palun väga vabandust õpetaja.

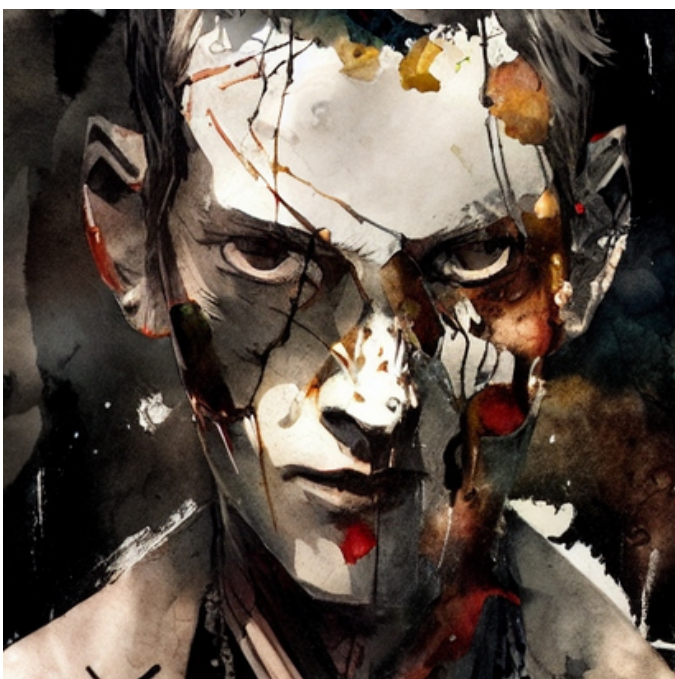
Võtsin kõik oma valitud asjad. Kassapidaja vaatas mind imeliku pilguga, aga pole hullu. Maksin ära ja jooksin ema juurde. Ütlesin talle, et parem sööme kodus. Ema oli natuke segaduses, aga oli ikkagi nõus. Peale seda hullu päeva panin iga kirjanduse tunni ajal tähele, millest õpetaja rääkis. See kirjaniku nägu kummitab mind siiani.

ATS JOOSEP KIVISTIK

9. klass

Oli tänase päeva viimane tund - kirjandus. Õpetaja tutvustas õpiku abil klassi ees suure õhinaga järjekordset surnud kirjanikku, kelle tekstikatkendit kohe-kohe kõva häälega lugema pidime asuma. Las ma arvan - jälle lõikhaaval? Nii ettearvatav. Vaatasin klassis ringi, mitmed klassikaaslased juba magasid või olid kohe unne vajumas. Ega mulgi sellest palju puudu jäänud. Ainult tüüpilised pailapsed kuulasid kõrvad kikkis õpetajat ning noogutasid entusiastlikult kaasa.

Äkitselt kuulsin oma koti põhjast telefoni-märguannet. Keegi saatis mulle sõnumi. Avasin telefoni, kuid sain teada, et sõnum oli olnud suvaline reklaam. Panin telefoni nõrdinult kotti tagasi. Mitte midagi põnevat polnud täna juhtunud. Vaatasin õue, kuid ka seal polnud midagi muutunud. Nagu alati, lendasid taevas lohed, draakonid ja nõiad. Jäin igavusest magama.

Illustratsioon: DeepAI

Pärast kooli algas lõpuks ometi minu päeva lõbus osa: ma sain hakata iseseisvalt võlukunsti õppima. Kõik inimesed, lohed, haldjad jne oskavad kasutada võlukunsti, kuid selleks, et kasutada kõrgema taseme loitse, tuleb kaua aega harjutada ja pingutada. Vahetevahel on see tõesti päris tüütu, kuid samas on ka hea tunne, kui õpid ära uue loitsu. Selleks, et kindlat loitsu kasutada, tuleb keskenduda oma käele, ning siis kujutada ette, kuidas võlujõud peopesa koguneb. Siis tuleb lihtsalt loitsu nimi valju häälega välja öelda ning loits töötabki.

Ma olen tegelikult loitsude kasutamises keskmisest kõvasti parem, kuid paljud sellest ei tea, kuna mu kõik teised hinded on nii halvad. Ei, see pole sellepärast, et ma loll oleks, vaid sellepärast, et mind huvitab ainult võlukunst. Kuna ma olen võlukunstiga nii kaua aega tegelenud, olen ma teinud sellel väljal päris mitu saavutust. Mu suurim saavutus on see, et ma olen leidnud viisi, kuidas kasutada loitse ilma nende nime välja ütlemata. Seda saladust ma siiski teistele rääkinud ei ole, kuna tahan, et see eelis ainult minul oleks.

Hiljuti olen ma töötanud uue loitsu kallal. Kui see loits töötab, laseb see mul teha ükskõik, mida ma tahan. Selle ühe loitsuga saan ma kas lennata, tuld süljata või isegi asju võlujõust luua. Ma olen selle kallal viimased kaks aastat töötanud ning kui kõik hästi läheb, saan ma täna selle valmis. Praegu alustangi ma esimese proovikatsega.

Mida peaksin ma esimesena katsetama? Proovime midagi lihtsat, näiteks hõljumist. Kujuta ette, kuidas võlujõud peopesadele koguneb ja siis aktiveeri loits! Hetkega tõusin ma põrandast umbes 20 cm kõrgusele. Minus tekkis suur elevus. Kaks aastat tööd! Kaks aastat vaeva ja pingutust ning ma sain lõpuks ometi sellega hakkama. Nüüd, kui mul oli see loits, mida pidin ma sellega esiteks tegema? Vastus oli lihtne.

Järgmisel päeval, kui ma kooli läksin, andis

õpetaja meile kontrolltööd. Kui ta minust mööda kõndis, vangutas ta pead ja ütles: „Noh, loodame, et sa saad täna vähemalt ühele küsimusele vastatud.“ Kogu klass naeris ning õpetaja jätkas tööde jagamist. Ma ignoreerisin neid nagu alati ning lõpetasin oma töö ainult kümne minutiga. Tõusin püsti ja viisin lehe õpetaja lauale. Õpetaja vaatas seda ning imestas, kuna nägi, et kõik vastused olid õiged. Spikerdamise kohta ta midagi öelda ei saanud, kuna töö tegemise ajal jälgisid meid iga nurga alt nahkhiired ning nad ei laseks kunagi kellelgi sohki teha.

MOONIKA TŠERNIKOVA

6. klass

Oli tänase päeva viimane tund - kirjandus. Õpetaja tutvustas õpiku abil klassi ees suure õhinaga järjekordset surnud kirjanikku, kelle tekstikatkendit kohe-kohe kõva häälega lugema pidime asuma. Las ma arvan - jälle lõikhaaval? Nii ettearvatav. Vaatasin klassis ringi, mitmed klassikaaslased juba magasid või olid kohe unne vajumas. Ega mulgi sellest palju puudu jäänud. Ainult tüüpilised pailapsed kuulasid kõrval kikkis õpetajat ning noogutasid entusiastlikult kaasa.

Äkitselt kuulsin oma koti põhjast telefoni märguannet. Keegi saatis mulle sõnumi. Huvitav, kes see olla võis? Ma ulatasin oma käe kotti ja vaatasin sõnumit. See oli mu vanaema. Ta soovis õnne mu sünnipäeva puhul. Ma kirjutasin ruttu tagasi „aitäh“ ja panin telefoni kiirelt kotti tagasi.

Tund oli igav. Ma lihtsalt vaatasin aknast välja ja proovisin muljet jätta, et kuulan hoolega õpetajat. Niisiis kiirelt saabus tunni lõpp. Pakkisin asjad ruttu kokku ning kiirustasin garderoobi. Ma jõudsin garderoobi ja hakkasin

Illustratsioon: DeepAI

jopet selga panema, aga mulle paistis silma üks lipik. Mul oli jope taskus viiekümne eurone ja lipik, kus oli kirjas: „Kui keegi saab teada, siis on sul suur jama”. Ma olin väga segaduses ning mõtlesin, et äkki keegi pani selle valesse jope taskusse. Ma vaatasin seda lipikut, et äkki ma tunnen ära, kes kirjutas selle, aga see käekiri oli tundmatu. Siis pöördusin ma viiekümneka poole ja uurisin, et kas see on ikka päris raha. Tundus päris. Kuna oli rohkem inimesi kogunenud, läksin ma ruttu sealt ära. Ma istusin kooli juures pingile ja mõtlesin selle kahe asja peale. Kas see tõesti oli vale jope või mulle lihtsalt tehti nalja?

Ma jõudsin koju. Seal oli kõik vaikne. Tavaliselt on mu ema kodus juba see aeg, aga ta võis ka poodi minna. Ma võtsin õueriided seljast ja läksin oma tuppa. Homme pidi ajaloos kontrolltöö olema ning sellepärast hakkasin ma õppima. Õppimisajal tuli mulle üks sõnum. Võtsin telefoni kätte ja vaatasin sõnumit. „Kas sa said raha kätte?” oli seal kirjas. Ma vastasin „jah, sain“ ja panin telefoni kinni. See oli väga kummaline. Kas see siis ei olnudki kogemata? Mulle saadeti jälle sõnum: „Kas sa lipiku taha vaatasid?” lugesin ma välja. Ma jooksin ruttu alla jope juurde ja võtsin lipiku taskust. Pöörasin selle teistpidi ja seal oli kirjas: „Jäid haneks! ” Ma naersin vaikselt ja

vastasin: „Väga hea nali ” ja läksin naerdes oma tuppa.

MARTHA-MARII SOSI

6. klass

Oli tänase päeva viimane tund - kirjandus. Õpetaja tutvustas õpiku abil klassi ees suure õhinaga järjekordset surnud kirjanikku, kelle tekstikatkendit kohe-kohe kõva häälega lugema pidime asuma. Las ma arvan - jälle lõikhaaval? Nii ettearvatav. Vaatasin klassis ringi, mitmed klassikaaslased juba magasid või olid kohe unne vajumas. Ega mulgi sellest palju puudu jäänud. Ainult tüüpilised pailapsed kuulasid kõrvad kikkis õpetajat ning noogutasid entusiastlikult kaasa.

Äkitselt kuulsin oma koti põhjast telefoni-märguannet. Keegi saatis mulle sõnumi. See oli mu ema - ta kirjutas mulle, et ma helistaksin talle nii ruttu kui võimalik, nii et ma uskusin, et on mingi hädaolukord. Ma palusin õpetajal, et ta mind klassist välja laseks, kuna ma pidin emale helistama, sest meil oli pere hädaolukord. Õpetaja ei tahtnud mind alguses tunnist välja lasta, ta ütles, et ma saan helistada vahetunni ajal, aga ma ei jätnud palumist, kuna kui see oligi mingi hädaolukord, näiteks mu ema viidi haiglasse või meie maja läks põlema, olgu selle viimase ma välistan, aga saate aru küll nii, et ma ütlesin õpetajale: "Aga kas ma võin vähemalt vetsu minna?" Õpetaja ütles, et no mine siis. Ma arvan, et ma tüütasin ta ikka korralikult ära.

Vetsus võtsin taskust telefoni ja helistasin emale, samal ajal ise asju üle mõeldes. Ema võttis telefoni vastu ja ta hää...ta hää oli ikka väga kurb, nagu oleks ta juba tund aega nutnud. "Mis juhtus?" küsisin emalt. "Isa viidi haiglasse, tal oli südamerabandus." Mu telefon kukkus käest ja pisarad hakkasid silmadest jooksuma. "Kas

temaga saab kõik korda?" küsin ma samal ajal telefoni põrandalt üles võttes. "Ma loodan, et saab, aga päris suur võimalus, et me kaotame ta," ütles ema. Samal ajal ta hääl värises ja ta oli silmad tühjaks nutnud.

Ma läksin tagasi tundi ja palusin, et õpetaja minuga korra ukse taha tuleks ja ma saaksin talle rääkida, mis juhtus, ise samal ajal lootes, et ta laseb mind varem koju. Ma rääkisin, mis oli juhtunud ning ta lasi mind koju. Kodus nägin ema diivanil istumas ja vaikselt nuuksumas. Ma küsisin, kas isa kohta on uudiseid. Ta vaatas mulle otsa ja ütles: "Ta on läinud". Ma hakkasin nutma, lootes, et see on ainult uni.

Mõni päev hiljem olid isa matused. Ma tegelikult ei suutnud seal olla, aga kuna ta oli ikkagi mu isa, siis ma üritasin seal olla, samal ajal pisaraid tagasi hoides. Nüüd, viis aastat hiljem, mõtlen ikka sellele tagasi.

KASPER VERNER

8. klass

Oli tänase päeva viimane tund - kirjandus. Õpetaja tutvustas õpiku abil klassi ees suure õhinaga järjekordset surnud kirjanikku, kelle tekstikatkendit kohe-kohe kõva häälega lugema pidime asuma. Las ma arvan - jälle lõikhaaval? Nii ettearvatav. Vaatasin klassis ringi, mitmed klassikaaslased juba magasid või olid kohe unne vajumas. Ega mulgi sellest palju puudu jäänud. Ainult tüüpilised pailapsed kuulasid kõrvad kikkis õpetajat ning noogutasid entusiastlikult kaasa.

Äkitselt kuulsin oma koti põhjast telefoni-märguannet. Keegi saatis mulle sõnumi: see oli see sama surnud kirjanik. Ma ehmusin ja olin kogu ülejäänud tunni hirmul. Kui tund lõppes, kõndisin ma kodu poole ja tuli uus sõnum. Ma ei julgenud seda sõnumit isegi avada ja jooksin koju.

Koju jõudes hõiskasin ma „tere!“. Keegi ei vastanud. Eeldasin, et kedagi pole kodus. Suundusin oma toa poole ja järsku kuulsin mingi mõminat. Ma olin hirmul ja ei julgenud minna vaatama, mis see mõmin oli. Selle asemel läksin oma voodisse peitu. Siis kuulsin uuesti mõminat. Ma võtsin julguse kokku ja hakkasin hääle poole liikuma. Läksin elutuppa ja mõmin lõppes. Mõtlesin, et kuulsin seda elutoast, kuid kui ma ümberringi vaatasin, ei paistnud kedagi seal olevalt.

Olin hirmunud ja jooksin tagasi oma tuppa ning siis hakkas jälle mõmisemine pihta. Ma tormasin tagasi elutuppa, kuid seekord ei lõppenud mõmisemine. See kostus alt. Niisiis suundusin keldrisse. Keldrisse saabudes nägin ma oma vanemaid, kes olid tooli külge kinni seotud.

Ma kõndisin nende poole, et nad lahti siduda, kuid siis läks uks mu selja taga kinni ja seal seisis see kirjanik. Ma haarasin esimese asja, mis kätte sattus, ja lõin kirjanikku sellega vastu pead ja jooksin majast välja. Maja ees seistes helistasin ma politseisse ja rääkisin kogu loo ära, kuigi ilma asjata, sest nad ei uskunud mind. Niisiis otsustasin minna tagasi ja selle kirjaniku ära tappa ja oma vanemad päästa.

Illustratsioon: NightCafe

Ma jooksin kiiresti tuppa, kust ma haarasin harjavarre ja kühvli, ja suundusin tagasi keldri poole. Keldrisse saabudes polnud kirjanik enam seal maas, niisiis läksin oma vanemaid lahti siduma. Kui ma nemad olin lahti sidunud, ilmus kirjanik mu selja tagant ja lõi mind kiviga pähe. Olin päris kindel, et suren.

Pärast üht aastat ärkasin ma koomast, kuid mu vanematest polnud siamaani ühtegi märki. Ma läksin elama oma tädi juurde ja hakkasin sealses koolis käima. Vahetasin isegi telefoni numbri ära, et sealt enam sõnumeid ei saaks. Pärast seda päeva olen ma igas tunnis ainult hoolega kuulanud ja kaasa teinud.

PALJU ÕNNE, HÄRRA PETERSON, EHK EMAKEELENÄDAL NISSI PÕHIKOOIS

14. märtsil saime taaskord üheskoos õnne soovida härra Kristjan Jaak Petersonile, kelle sünnist möödus sel aastal 222 aastat. Nagu sünnipäeva puhul ikka, tähistas ka sel aastal Nissi kool seda tähtpäevale kohaselt.

Emakeelenädal sai avapaugu ülekoolilise Kahoodiga, mis tõstis rambivalgusesse slängi. Testisime, kas noored ja veidi vähem noored saavad üksteisest ikka üheselt aru, mis puudutab slängi. Tuleb välja, et saavad küll. Kindlasti said osalised oma sõnavarasse ka mõne uue väljendi, mida edaspidi kasutada.

Härra Petersoni õigel sünnikuupäeval külastas meie kooli tuntud ajakirjanik ja saatejuht Märt Treier, kes teab nii mõndagi keele ja sõna jõust. Seda eriti veel meie emakeele omast. Kristjan Jaak vaatas kindlasti pilvepiirilt alla ning noogutas iga härra Treieri poolt lausunud sõna peale. Vähemalt nii tegid Nissi kooli vanema õpilaskonna esindajad, kes kõneleja igat lausunud sõna hoolega endasse ammutasid ning hiljem õhinal meenutasid. Usun, et mitmed väljaõeldud tarkuseterad jäävad pikemaks ajaks usinamate kaasamõttelejate meeltesse uitama.

Nädalat jäid lõpetama üritused Riisipere raamatukogus. Neljapäeval kogunesid vaprad alghklasside luulemeistrid raamatukogusse ning

võistlesid omavahel meie kooli kõige kangema etleja tiitli nimel. Reedel aga tegid sama vanemate kooliastmete esindajad, kuid nende jõukatsumuseks oli sel korral loovkirjutamine. Koolitunnis valmiskirjutatud põnevate, mõnel juhul lausa hirmujudinaid tekitavate lugude seast parimate väljavalimine oli paras pähele žüriile, kuid kolm parimat sai siiski autasustatud. Müts maha kõikide Nissi kooli luuletajate ja kirjanike ees!

Terve nädala vältel kestis ka Nissi Kooli Sõnaus 2023, mille eesmärgiks oli leida meie niigi rikkasse sõnavarasse uus vahva sõna, mille võiks otsekohe meie keelde lisada. Keel on ju teadupärast elav organism, mis muudkui uueneb ja elab oma elu. Selleaastase Sõnause võitjaks osutus 5. klassi õpilane Isabella Pedanik, kelle poolt välja pakutud sõna „võtmik” ehk võtmehoidja võiks kuuluda küll iga endast lugupidava emakeelekasutaja sõnavarasse. Milleks öelda pikalt, kui saab ka lühemalt, ja „võtmik” seda just aitabki meil teha.

Järgmisel aastal aga juba uue hooga – ikka aina hoogsamalt, ägedamalt ja emakeelelisemalt.

Evelin Alliksaar

Nissi kooli emakeeleõpetaja